

Секретна місія Лоли
Ізабель Абеді

Пригоди Лоли #3

Ночами Лола перетворюється на знаменитого секретного агента на ім'я Джейн Фонд і рятує світ. Та вдень роль супершпигунки вдається їй зовсім не так добре. А тимчасом ресторан, що належить її батькові, переживає важкі часи: відомий критик загрожує написати про нього розгромну статтю, яка відверне від ресторана й тих небагатьох відвідувачів, які є нині. І все це через те, що офіціантка висипала на штани критика склянку кубиків льоду, а симпатичного хом'ячка прийняли за пацюка!

Становище треба будь-що виправляти! І Лола зі своєю подругою Фло, як справжні секретні агенти, вистежують цю людину. Їхня місія полягає в тому, щоб знищити текст убивчої статті, перш ніж її встигнуть надрукувати. Завдання ускладнюється ще й тим, що Лола закохується в сина свого запеклого ворога...

Ізабель Абеді

Секретна місія Лоли

Книга 3

Софії, Татусеві, Мамі й Жозефіні, котрі допомогли мені в пошуках місії для Лоли. Едуардо Маседо і Какао Сомпану, які існують насправді, та Христіані Дюринг, котра одного разу запитала мене про Лолу.

1.

Катастрофа з жуйкою та мое бажання

Увечері напередодні мого десятого дня народження все ще було добре. Навіть занадто добре. Бабуся вважає, що не можна казати «день минув щасливо», поки не настав вечір. Або що ніч була спокійною, поки не настав ранок. Проте у моєму випадку все було чудово, просто круто.

Вночі проти мого десятого дня народження я рятувала людство від катастрофи, що йому загрозувала через звичайну жуйку.

Ворог – жадливий лиходій Коппенрат, який люто ненавидів дітей, – проголосив, що має намір отруїти всю жувальну гумку на світі. Тож довелося викликати мене, безстрашну німецько-бразильську працівницю спецслужб і єдину на Землі дитину – секретного агента.

Я вже брала участь у багатьох операціях, але тут ситуація була просто надзвичайною.

Коппенрат винайшов спеціальну отруту, яку сподівався впорснути в усю жувальну гумку в усіх супермаркетах. І тоді сталася б непоправна катастрофа – ні в чому не винні діти купували б гумку й починали її жувати. А потім би видували бульки – й одразу помирали.

Адже ця отрута може діяти саме тоді, коли з жуйки видують бульки. Ті починають самі по собі збільшуватися й перетворюються на величезні повітряні кулі. Діти злітають на цих бульках угору, і на висоті у сімдесят тисяч кілометрів отрута починає діяти. Бульки вибухають, а діти падають на землю й гинуть.

Моїм завданням було запобігти катастрофі. Часу залишалось не більше години. Звичайні люди, звична річ, нічого не могли б зробити за такий малий термін, проте я зі своїм спорядженням – усе що завгодно!

Із допомогою свого суперприлада нічного бачення, сімнадцяти фальшивих паспортів і вантажника-інформатора я вистежила ворога і спіймала його на місці злочину, в одному супермаркеті.

Коппенрат уже впорснув шприцем отруту в одну з упаковок і зловтішно зареготав. Цієї миті я опустила руку йому на плече.

Коппенрат обернувся, зневажливо поглянув на мене й запитав:

– Чого вам треба, паняночко?

Я стримано посміхнулася. І сказала:

– Мене звати Фонд. Джейн Фонд, до ваших послуг.

Цього було достатньо.

Коппенрат упустив шприц. Від переляку в нього на губах з'явилася зеленкувата піна. І тоді я вразила ворога його ж таки зброєю. Я тицьнула йому в пику отруєну упаковку жуйки й суворо наказала:

– Розгортай!

Ну що він мав робити?

Довелося витягти жуйку.

– Жуй! – наказала я.

Коппенрат покійно почав жувати.

– Надувай бульку!

Коппенрат роздув щоки, а коли булька з'явилася, вона одразу ж почала більшати, поки не стала величезною.

Лиходій злетів, як на повітряній кулі, проплив повз полиці з ковбасами й поволі рушив до виходу з супермаркета. Потім його підхопило вітром і понесло в небеса. Я стежила за ним крізь прилад нічного бачення. Десь між Марсом і Юпітером отрута почала діяти. Бемс! – і Коппенрат розчинився в мороці Всесвіту. А я, Джейн Фонд, врятувала світ і відправила ворога в далекий космос...

Коли я знову стала сама собою, ця пригода мені дуже сподобалася.

Джейн Фонд я була лише два тижні, та й те тільки ночами, якщо не могла заснути. Коли я знову стаю сама собою, я – Лола Фелозо, дочка папая та мами, онука бабусі й дідуса, небога тітоньки Лізбет і найкраща подруга Фло.

Герр Коппенрат у реальному житті – мій учитель математики. Та іноді він перетворюється на справжнісінького ворога. Фло каже, що герр Коппенрат – затятий негідник, оскільки вважає дівчаток нікчемами. На уроках він весь час робить нам зауваження й називає «панянками». Отакої тобі – «панянками»!

А сьогодні, в останній день перед осінніми канікулами, герр Коппенрат забрав у мене упаковку жувальної гумки, тому що я, забувши про обережність, поклала її на парту поряд із пеналом.

Я дуж-же люблю жуйки. Не те що жувати – на них навіть дивитися приємно. Сьогодні вранці ми писали страшенно складну контрольну з математики. В одному завданні в мене ніяк не виходила правильна відповідь, от я й витягла жуйку, яку купила на останні кишенькові гроші. «Hubba Bubba» зі смаком коли. Мою найулюбленішу. І що, гадаєте, зробив герр Коппенрат? Забрав її в мене і, ехидно усміхаючись, прорік:

– Якщо панянка правильно розв'яже задачу, то вона отримає свою жуйку після канікул. Якщо ж ні – то пакетик жуйних жабок.

Анна-Ліза почала хихикати. Фло, яка сиділа поряд зі мною, стиснула кулаки, а мені закортіло вкусити герра Коппенрата. Жартик у нього вийшов, так би мовити, поганенький.

Звісна річ, не бачити вже мені цієї жуйки після канікул: як я після такого поводження з собою розв'яжу цю карколомну задачку? А погрожувати мені жуйними жабками – це й узагалі неподобство! Адже герр Коппенрат чудово знає, що в мене фобія на жаб. Фобія – це науковою мовою означає дуже сильний страх, що його я відчуваю, коли бачу жабу чи щось таке. Хіба можна жартувати з цим?! Та все одно – ні дурнувата контрольна з математики, ні витівки лиходія Коппенрата не могли зіпсувати мій настрій. Завтра канікули! І завтра ж мені виповнюється десять років!

Наразі на годиннику – за п'ять хвилин дванадцята. Ще п'ять хвилин до моїх десяти років. Голова моя страшенно свербить, це буває завжди, коли я хвилююся, тож я не можу заснути. Тому я вирішила сходити на кухню по сік. Мама вже давно спала, тому що сьогодні працювала в ранкову зміну і страшенно втомилася.

Папай у звичайні дні ще на роботі – в «Перлині півдня», нашому бразильському

ресторані в районі порту. Але сьогодні працює Пенелопа, тож, оскільки відвідувачів було не так уже й багато, папай залишався вдома.

Дідусь, здається, вже теж повернувся. Я чую його голос. Голова в мене засвербіла ще дужче.

«Мене вже можна вітати!» – хотілося гукнути мені. Та, ледве взявшись за ручку дверей, я завмерла. Надто вже дивно звучав голос дідуся. Здавалося, що в нього в роті повно каші. Я розчула тільки окремі слова, та й ті не дуже-то зрозуміла: вони були якимись дивними.

– Податок на додану вартість... – говорив дідусь усе тим же дивним голосом. – Ці кредитні акули нас проковтнуть. Нам просто перекрили грошовий кран...

Що? Які ще кредитні акули? І кого вони проковтнуть? Що за грошовий кран?.. Папай, напевне, також не зовсім розумів, що хоче сказати дідусь.

– Що все це означає, врешті-решт? – почувла я його голос.

Дідусь вів собі далі:

– Пенелопі затісно... Ресторан має кипіти й виблискувати...

Яке відношення мали акули та грошовий кран до того, що Пенелопі затісно, я знову ж таки не зрозуміла. Але те, що «ресторан має кипіти», означало, що нам конче потрібно якнайбільше відвідувачів – це й дитина зрозуміє. Дідусь весь час про це твердив, тому що «Перлина півдня» майже ніколи вечорами не заповнювалася вщент.

– Останнього разу три тижні тому, – долинув до мене голос папая з-за кухонних дверей.

Так, три тижні тому «Перлина» і справді кипіла, вирувала й виблискувала! Тоді в ресторані відзначали ювілей, і Пенелопа в гарній сукні з блискітками співала для винуватця урочистості. Коли мама моєї подруги Фло виходить на сцену нашого ресторану й починає співати, її очі сяють, як зорі, а сама вона має вигляд справжньої суперзірки.

Я гадаю, що імениннику, білявому чоловікові з косичкою на потилиці, також це здалося, тому що він подарував Пенелопі троянду й навіть хотів запропонувати їй роботу в своєму розкішному готелі з баром і живою музикою. Та Пенелопа, звісно ж, тільки посміялася з цієї пропозиції.

«І це правильно – адже вона наша офіціантка!» – стиха промовила я, не відпускаючи дверну ручку. Тимчасом настала опівніч, і мені таки виповнилося десять років. Десять!

Проте в мене з'явилося таке відчуття, що до кухні мені потикатися не варто. Я чула, як папай сказав:

– Було б непогано, якби про «Перлину» написали в газетах. Ми від самого початку маємо проблеми з рекламою.

Дідусь знову щось промимрив стосовно «невідворотного» та «видатків», потім щось

про ресторанного критика, котрому він телефонував минулого тижня. Я не зовсім зрозуміла, що він має на увазі, проте ідея папая з газетою видалася мені слушною.

Саме з газетою були пов'язані події останніх тижнів. Я була репортером, і моя стаття красувалася на першій сторінці нашої шкільної газети.

А тепер я стояла босоніж перед дверима кухні й відчувала себе найсправжнісінькою шпигункою. В дідусевих словах була схована якась небезпека. Та ідея папая її начебто применшувала. Відтак я повернулася до своєї кімнати, втупилася в стелю й, перед тим як заснути, надіслала собі іменинне побажання. Воно було, як мені здавалося, добрим і звучало ось так:

«Бажаю собі, щоб про «Перлину півдня» написали в газеті».

Потім я схрестила пальці й раптом пригадала, що в таких випадках каже дідусь, – із бажаннями треба поводитися акуратно, а то не знатимеш, що з ними робити.

Ця думка ще довго крутилася в моїй голові, потім опустилася в груди й засіла там, як гострий осколок. Відчуття було дивним і доволі неприємним. Тож я відразу ж побажала собі, щоб я нічого собі не бажала.

Дідусь таки мав рацію. Вже надвечір того дня, коли мені виповнилося десять, мое бажання, здається, здійснилося. І після цього ще кілька тижнів я себе за це так картала, що навіть плакати хотілося.

2.

День народження й подарунки

Вранці я прокинулася від того, що хтось схопив мою руку липкими пальцями. Я ще не зовсім оговталася від сну й не могла зрозуміти, що відбувається. Аж тут липкі вуста притиснулися до мого вуха і щосили заволали: «Дем роденя, Оло!»

– А-а-а! Невже ти хочеш мене вбити? – я обурено підскочила, схопившись за вуха: переді мною було перемашене варенням обличчя моєї тітоньки Лізбет. Вона спочатку злякалася, та, коли я простягнула до неї руку, знов почала широко посміхатися.

Тут я побачила, що всі решта – бабуся, дідусь, папай і мама – також стоять біля мого ліжка. В руках у них були бенгальські вогні, й вони хором заспівали «Ми вітаєм тебе!».

Я також посміхнулася. Мабуть, через те, що папай співав бразильською. Я пригадала минулу ніч і спробувала розгледіти в його очах тривогу, та вони виблискували щастям, неначе чорні діаманти. На круглому обличчі дідуся також сяяла посмішка.

– Готова стрибати? – запитала мама після того, як разів із десять поцілувала мене в ніс.

Звісно, готова! Я вискочила з ліжка і мерщій побігла на кухню. Колись дідусь нашого дідуса запровадив чудову традицію – поздоровчі стрибки. Я їх дуж-же люблю! Робиться це так: іменинник вилазить на стілець і звідти стрибає у пластикові ночви з холодною водою стільки разів, скільки йому виповнилося років. Чим більше води при цьому вихлюпається на підлогу, тим більше щастя й удачі матиме іменинник наступного року свого життя.

Дідусь мого дідуса неухильно додержувався цієї традиції до свого найостаннішого дня народження. І він мав багато щастя: в дев'яносто дев'ять років він міг танцювати танго, незважаючи на те, що одна нога в нього була дерев'яною.

Цієї весни дідусь стрибав зі стільця п'ятдесят два рази й розхлюпав усю воду. Сусіди з нижнього поверху шалено грюкали в стелю, тому що мій дідусь – не дуже-то стрункий чоловік, тож наробив таки шуму. Та в цьому році відкрилася «Перлина півдня», і це стало щастям для всіх нас. У тітоньки Лізбет розхлюпалося не дуже багато води, але ж їй лише два з половиною рочки, тож усе щастя в неї ще попереду.

У десять років щастя потрібно вже більше, тому я дуже серйозно поставилася до поздоровчих стрибків. Уся наша родина рахувала:

– Раз щастя для Лоли! Два щастя для Лоли!

На третій раз я перечепилася через край ночов. Папай мене спіймав, але ночви перекинулися, й уся вода з них вилася на підлогу.

– І що на мене чекає – щастя чи біда? – з острахом поцікавилася я.

– Звісно, щастя, Кокадо, – проголосив папай і поставив ночви на місце.

Я стрибнула в них іще сім разів, але без води це вже було не так весело, та й у животі в мене з'явилося якесь дивне відчуття.

Тільки коли мама повела мене до столу з подарунками, в мене засвербіла голова. Ось він, найголовніший момент! Подарунки! Я вже кинулася було до столу, аж тут у двері подзвонили. Десять разів поспіль.

– Це Фло! – закричала я й побігла відчиняти.

Саме так: на сходах стояла моя найкраща подруга. Фло вручила мені пречудову штуkenцію: дерев'яну палицю, обмотану зеленим гофрованим папером, до якої було прикріплено кулю з фольги завбільшки з футбольний м'яч. Із кулі, неначе голки в дикобраза, стирчали зубочистки. Їх було сто штук, не менше. І на кожну настромлено жуйку «Hubba Bubba» зі смаком коли. Тільки на одній зубочистці висіла маленька коробочка. В ній була сережка. Крихітна й блискуча.

– А де ж друга? – здивувалась я.

Фло хитро посміхнулася й прошепотіла:

– У мене. Мені спало на думку, що ми можемо проколоти вуха на знак вічної дружби. Не боїшся?

– Звісно, ні! – відповіла я й одразу ж потрапила в обійми до Пенелопи, яка вже

встигла піднятися сходами.

Фло протиснулася в передпокій:

– Ми не запізналися до вручення подарунків?

Я похитала головою і потягла подругу до вітальні, де на нас чекало какао з тортом і розпаковування подарунків.

Від Пенелопи я отримала компакт-диск із хітами з усього світу. Дідусь подарував мені комп'ютерну гру про агента Фукса, а бабуся – книги. Це були «Еміль і нишпорки», «Шляхами жахів» і «Таємний світ шпівнів».

Бабуся Єлизавета й сім бразильських тітоньок прислали мені картки, а тітонька Лізбет намалювала картинку: яскраво-червоне коло з жовтими рисочками, що стирчали на всі боки.

– Ібсель Ола малювати торт! – гордо проголосила Лізбет, і я запевнила її, що в неї вийшов найкращий у світі іменинний торт.

Мама з папаєм подарували мені картку з грівми на нову куртку й «уокі-токі» – двійко портативних радіо, що вони були зазначені мало не першими в моєму списку побажань. Були вони трохи пошарпані, адже нові коштують занадто дорого, але мама сказала, що вони працюють просто чудово. Але найкращим виявився останній подарунок: картонна коробка, на якій мама намалювала жовтого птаха, що вилітає із відчиненої клітки просто в небо.

– Твій шлях до волі, – сказала мама, посміхаючись. У папая в цей момент зволожилися очі, як завжди, коли він буває розчулений. Голова в мене страшенно засвербіла.

У коробці лежав ключ від наших вхідних дверей, карта Гамбурга, схема метро, два квитки в кіно і 20 євро.

– Що це означає? – здивувалася Фло, а я гордовито випросталася.

Це означає, що тепер я маю свій ключ, я можу сама їздити на метро, можу ходити в кіно... Взагалі, я тепер вільна, як повноправна людина десятирічного віку.

– Оце так! А я? – Фло посмикала Пенелопу за рукав. – Адже мені вже майже одинадцять!

Взагалі, це не зовсім так: Фло старша за мене лише на три місяці.

– Це й для тебе також, – підморгнула їй Пенелопа. – За умови, що ви триматиметеся разом, не лізтимете в шкоду, а будете обминати небезпечні місця і завжди повідомляти нам, куди йдете.

Фло з усієї сили стиснула мою руку. Оце так здорово! Нібито в нас спільний день народження!

У школі ми влаштуємо вечірку в суботу – разом із Фредерикою з нашого класу, в якій день народження саме припадав на канікули. Її татко запропонував святкувати в нього. Фредерика каже, що там великий будинок і багато

різноманітних тварин, і навіть е клуня, де можна переночувати!

Звісна річ, це буде чудово. Та ще кращим е те, що сьогодні зібралися всі ті, кого я найбільше люблю.

«Перлина півдня» відкривалася лише о шостій, тому весь день ми провели разом на березі Ельби. Папай грав із нами у футбол, ми з Фло лазили по деревах і перемовлялися по «уокі-токі», як справжні шпигуни, читали мої нові книжки, гралися з дідусем, підсмажували хліб із салом разом із тітонькою Лізбет і підставляли обличчя теплому осінньому сонечку.

Хіба може бути щось краще?..

3.

Пошляк і Зануда

– До вечері мені ще треба забігти до Хармса й прихопити його з собою, – сказала Фло, коли о пів на шосту ми почали збиратися додому.

Хармс, хом'ячок Фло, щойно одужав від кашлю, який дуже мучив бідолашну тваринку, тож зрозуміло, чому подруга не хотіла залишати його тривалий час на самоті.

На вулиці, де живе Фло, сьогодні було свято, й Пенелопа розмалювала нам обличчя. Фло перетворилася на чорну кішку, я – на людину-павука, а пичку Лізбет, яка теж пішла з нами, розмалювали під череп.

Попереду на нас чекала святкова вечерея в «Перлині півдня» на мою честь. Я замовила Карлику фейжоаду. Карлик – наш кухар, а фейжоада – бразильська страва з чорної квасолі, м'яса, приправ і маніокового борошна. Я дуж-же люблю квасолю та боби!

Та коли ми дісталися до «Перлини», Карлик був просто у нестямі. Замість того, щоб привітати мене з днем народження, він дико замахав руками й витріщив очі.

– Мохаммед упав! Мив підлогу, послизнувся, і тепер він у лікарні! – вигукнув Карлик.

Отакої тобі! Мохаммед – помічник кухаря, котрого ми з Фло позаочі прозвали Горою, тому що поряд із щупленьким Карликом (його, до речі, звати Еміліо) він і справді виглядає як справжня гора. Гора – найсимпатичніший помічник кухаря на світі. Дуже прикро, що він потрапив до лікарні. Тож Карлику довелося сьогодні готувати самотужки все й одразу: і їжу для відвідувачів ресторану, і мою фейжоаду. Та він упорався й приготував навіть те, чого не було в меню.

Поки ми з Фло намагалися запустити гру в суперагента Фукса на комп'ютері в офісі, мама накривала на стіл. Фейжоада вийшла напрочуд вдало! Тітонька Лізбет спочатку веселилась, а потім роззрюмсалася, тому що бабуся заборонила їй кидати квасолею в Пенелопу. Моя тітонька обожнює кидатися всім, що потрапить під руку, та бабуся дозволяє їй робити це тільки тоді, коли на тарілці перед Лізбет

виноград.

– Гадаю, їй уже час у ліжку, – зітхнула бабуся, коли тітонька Лізбет однією рукою бемцнула по тарілці з квасолею, а другою вчепилася в бабусине руде волосся. Моя тітонька буває досить-таки неслухняною, коли не в гуморі, і я тільки дивуюся, скільки терпіння потрібно бабусі, щоб упоратися зі своєю молодшою донькою.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=44901711&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.